

Una sextina que és un final i un començament

Fa una vegada i una altra el mateix gir,
amb les mans modela la caiguda,
dibuixa un cercle invisible al vol:
els braços i les cames, cel i terra,
terra i cel, les corbes i els traços
de qui construeix l'aire des del sòl.

La sàvia analfabeta va escriure al sòl,
la fúria dels déus va fer un gir:
deixen veure la seva veritat amb uns traços
fets per la mà que en caiguda
diu que el cel omplirà la terra,
que el que és lleuger i fràgil alçarà el vol.

Des d'aquesta possibilitat del vol,
des del racó que més coneix el sòl,
els buits i les esquerdes de la terra,
i en la repetició obsessa en gir
que pretén absorbir cada caiguda,
s'esculpeix una escriptura dels traços.

Esperit i drac, fúria de traços,
determinen l'orientació del vol:
Nao Deguchi resisteix la caiguda,
un clau és llapis que pertorba el sòl:
escriptura automàtica del gir,
enviada celestial del cel a la terra.

Esperits divins a la terra
que reconeixen l'escultura en traços
de materials que trenquen cada gir;
al centre, el ventre, eix del vol,
que proposa l'absorció del sòl
i que converteix en cicle una caiguda.

És raó d'aquesta mostra la caiguda,
és també un glossari de la terra,
de claus que transcriuen al sòl,
de materials d'invisibles traços,
parts desfetes d'un fallit vol,
punt que torna al punt des del gir.

Katatagae és gir en la caiguda,
contra la terra va absorbint traços,
trossos del vol escrits des del sòl.

Ángela Bonadies